

Arrest

nr. 153 841 van 2 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 13 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2014 tot afgifte van een inreisverbod, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 december 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2014 tot afgifte van een inreisverbod, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 december 2014.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 12 juni 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 30 juli 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 1 juni 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“De advocaat van VzP verwijst naar en volhardt in zijn pleidooi in de zaak 170 398 (30) wat betreft de laattijdigheid en de aangevoerde overmacht.”

In het pleidooi in de zaak met volgnummer 30 stelt de verzoekende partij het volgende:

“De advocaat van VzP verwijst naar pagina’s 2, 3 en 4 en de bijhorende stukken van het verzoekschrift waarin overmacht wordt aangetoond en stelt dat dit niet werd beoordeeld in de beschikking.”

2.4. Artikel 39/57, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.”

Artikel 39/57, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen:

[...]

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

[...].”

De in artikel 39/57, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalde termijn van dertig dagen is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

2.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing op 16 december 2014 aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht. Overeenkomstig artikel 39/57, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet was de laatste nuttige dag voor het indienen van een beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering 15 januari 2015. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij op 13 april 2015 een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend, *i.e.* buiten de in artikel 39/57, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalde termijn.

2.6. Van de sanctie voor de laattijdigheid van het indienen van een beroep tot nietigverklaring namelijk de vaststelling dat het beroep onontvankelijk is *ratione temporis*, kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoont dat zij wegens overmacht werd verhinderd tijdig een beroep tot

nietigverklaring in te dienen (RvS 15 mei 2003, nr. 119 416). Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

2.7. In de mate waarin de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst naar de overmacht zoals uiteengezet in het verzoekschrift waarbij de verzoekende partij een geheel relaas van feiten opsomt – waaronder de repatriëring van de verzoekende partij naar Macedonië en de nodige medische zorgen voor haar ongeboren minderjarig kind na een verkeersongeval - en stelt dat de gevolgen van de bestreden beslissing pas na enige tijd bij de verzoekende partij doordrongen, merkt de Raad op dat voormelde argumentatie niet aantoont dat de verzoekende partij wegens overmacht werd verhinderd tijdig een beroep tot nietigverklaring in te dienen. De verzoekende partij beperkt zich tot loutere beweringen die geenszins aantonen dat zij gedurende 30 dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing (d.i. de beroepstermijn) in de onmogelijkheid voortvloeiend door een gebeurtenis buiten de menselijke wil die niet voorzien noch vermeden kon worden, was om een beroep in te dienen. Met haar betoog bewijst zij derhalve niet dat zij zich in een situatie van overmacht bevond. Overigens wijst de Raad erop dat het aan de raadsman van de verzoekende partij toekomt de gevolgen van een beslissing tot afgifte van een inreisverbod uiteen te zetten. Dit maakt een van de kerntaken uit van zijn mandaat als raadsman. *In casu* kan derhalve geen overmacht aanvaard worden.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk *ratione temporis*.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET